

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 47).

— Πῶς; ἔκραξεν ἡ γυνή, ὠμολόγησαν τὰ πάντα;

— Ναί, κυρία, ἀλλ' ἐπιμένουσι σιωπῶντες τίς μεταξύ αὐτῶν σᾶς συνέδραμε· φοβοῦνται ἀναμφιβόλως μὴ διαψευσθῶσιν ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν σας.

— Καὶ τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, κύριε;

— Νὰ σώσητε τὸν σωτήρᾶ σας.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ γυνή ἐγειρομένη, τί πρέπει νὰ κάμω;

— Ν' ἀπαντήσητε εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἀπευθύνω.

— Εἰμὶ ἑτοιμὸς κύριε.

— Περιμένετε μίαν στιγμὴν ἐδῶ· θέλετε εἰσαχθῇ ἄλλοῦ.

Ὁ πρόεδρος εἰσῆλθε πάλιν, εἷς δὲ χωροφύλαξ ἱστάμενος εἰς ἐκάστην θύραν ἐμπόδιζεν, ὥστε μὴδεὶς νὰ ἔλθῃ εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς γυναικός.

Ὁ πρόεδρος ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὴν θέσιν του.

— Κύριοι, εἶπεν, ἡ συνεδρίασις ἀρχεται.

Μέγας ψιθυρισμὸς ἠκούσθη τότε, καὶ τῶν κλητῆρων ἐπιταξάντων σιωπὴν, ἡ ἡσυχία ἀποκατέστη.

Εἷς κλητὴρ ἤνοιξε τὴν θύραν τῶν συμβούλων τῆς συνδιασκέψεως, καὶ ἡ μὲ τὸ κρήδεμνον γυνὴ εἰσῆλθεν· ὄλων δὲ τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν.

Ὅποία ἦτον ἡ γυνὴ αὕτη; τί ἦλθε νὰ κάμῃ; πρὸς τίνα σκοπὸν προσεκαλεῖτο;

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ Ἀμαλία ἠτένιζεν αὐτήν.

— ὦ Θεέ μου! ἐψιθύρισε, ἐλπίζω ὅτι ἀπατώμαι.

— Κυρία, εἶπεν ὁ πρόεδρος, οἱ κατηγορούμενοι θὰ εἰσαχθῶσιν ἐνταῦθα· ὑποδείξατε λοιπόν· εἰς τὴν δικαιοσύνην ἐκείνον μεταξύ αὐτῶν, ὅστις κατὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ταχυδρομείου τῆς Γενέως σᾶς ἐπρόσφερε τὴν συνδρομὴν του.

Φρικίαισι κατέλαβε τὸ ἀκροατήριον, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἦτο παγίς τις, τὴν ὁποίαν ἔσταινον κατὰ τῶν κατηγορουμένων.

Δέκα φωναὶ ἀνέκραξαν,

— Μὴ ὁμιλήσητε.

Ἄλλ' εἷς ἐν σημεῖον τοῦ προέδρου, ὁ κλητὴρ μὲ φωνὴν ἔντονον ἐπέταξε,

— Σιωπὴ!

Ψυχὸς θανάτου περιέβαλε τὴν καρδίαν

τῆς Ἀμαλίας, ἰδρῶς παγετώδης τὴν περιέβρεξε, τὰ γόνατά της τρέμοντα, ἐκάμφθησαν ὑπ' αὐτήν.

— Ἄς προσέλθωσιν οἱ κατηγορούμενοι, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἐπιβάλλων σιγὴν διὰ τοῦ βλέμματος, ὡς ὁ κλητὴρ διὰ τῆς φωνῆς. Καὶ σεῖς, κυρία, πλησιάσατε καὶ ἐκβάλλετε τὸ κρήδεμνόν σας.

Ἡ μὲ τὸ κρήδεμνον κυρία ἐγερθεῖσα, ὑπήκουσεν εἰς τὰς δύο ταύτας προσκλήσεις.

— Ἡ μήτηρ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμαλία, ἀλλὰ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ἦν μόνον οἱ ἐγγὺς αὐτῆς ἱστάμενοι ἤκουσαν.

— Ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ! ἐψιθύρισε τὸ ἀκροατήριον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἷς χωροφύλαξ ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, μετ' αὐτὸν δεῦτερος καὶ μετ' αὐτὸν οἱ κατηγορούμενοι, παραλλάξαντες ὁμῶς τὴν τάξιν, ὡς ἐξῆς· ὁ Μοργάν ἦτο τρίτος, ἵνα, κεχωρισμένος τῶν χωροφυλάκων καὶ ἔχων προπορευομένους μὲν τὸν Λεπρέτρ καὶ τὸν Γουγιὼν, ἐπόμενον δὲ τὸν Ἀσάς, δυνηθῇ νὰ σφίγῃ εὐκολώτερον τὴν χεῖρα τῆς Ἀμαλίας.

Ὁ Λεπρέτρ εἰσῆλθε λοιπὸν πρῶτος, καὶ ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν. Ἐπειτα ἦλθεν ὁ Γουγιὼν καὶ ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ ἔκαμε τὸ αὐτὸ ἀποφατικὸν σημεῖον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μοργάν διήρχετο ἔμπροσθεν τῆς Ἀμαλίας.

— ὦ! ἐχάθημεν, εἶπεν αὕτη.

Τὴν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως καὶ χεῖρ σπασμωδικῇ ἐσφιγξε τὴν χεῖρά του. Εἰσῆλθε τέλος.

— Εἶνε ὁ κύριος, εἶπεν ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ, παρατηρήσασα τὸν Μοργάν, ἡ, ἂν θέλητε, τὸν Κάρολον βαρῶνον Σαίντ Ἐρμίν ὅστις πλέον ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀφοῦ ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ ὑπέδειξε τὴν ταυτότητά του.

Μακρὰ κραυγὴ λύπης ἠκούσθη εἰς τὸ ἀκροατήριον· ὁ δὲ Λεπρέτρ καγχάσας·

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε, τοῦτο σὲ διδάσκει ἄλλοτε νὰ μὴ φαίνεσαι θωπευτικὸς εἰς γυναῖκας κακῶς ἐχούσας.

Εἶτα δὲ στραφείς πρὸς τὴν Κ. δε Μοντρεβέλ,

— Κυρία, εἶπε, μὲ δύο λέξεις προξενεῖτε τὴν ἀποτομὴν τεσσάρων κεφαλῶν.

Φρικώδης σιωπὴ διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εἷς μόνος γογγυσμὸς ἠκούσθη.

— Κλητὴρ, εἶπεν ὁ πρόεδρος, δὲν εἰδοποιήσατε τὸ ἀκροατήριον ὅτι πᾶν σημεῖον ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας ἀπαγορεύεται ;

Ὁ κλητὴρ ἔδραμε νὰ μάθῃ τίς ὁ ἐκπέμψας τὸν γογγυσμὸν ἐκείνον· ἦτο δὲ αὕτη γυνὴ τίς μὲ ἐνδυμασίαν Βρεταννὴν, τὴν ὁποίαν καὶ ὠδήγησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ τοῦ δεσμωτηρίου.

Ἐκτοτε οἱ κατηγορούμενοι οὔτε ἐπειράθησαν πλέον ν' ἀρνηθῶσι, μόνον καθὼς ὁ Μοργάν ἠνώθη μὲ αὐτοὺς, ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ νὰ ἐνωθῶσι μὲ ἐκείνον, καὶ αἱ τέσσαρες κεφαλαὶ τῶν ὠφειλὸν νὰ σωθῶσιν ἢ νὰ πέσωσιν ὁμοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ὁ πρόεδρος τῶν ἐνόρκων ἀπήγγειλε κατὰ τῶν κατηγορουμένων τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου· μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας οἱ δικηγόροι ἐπέτυχον διὰ πολλῶν δεήσεων νὰ κάμωσιν ἔφεσιν τῆς ἀποφάσεως· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν καὶ νὰ τοὺς ἀναθέσωσιν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ πρώτου ὑπάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

ΕΝ Τῷ ΟΠΟΙῳ Ἡ ΑΜΑΛΙΑ ΤΗΡΕΙ
ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ.

Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἦν τὸ ὅρκωτόν δικαστήριον τοῦ Βούργου ἐξέφερε, παρήγαγεν ἐντύπωσιν φρικώδη οὐχὶ μόνον εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν.

Μεταξὺ τῶν τεσσάρων κατηγορουμένων ὑπῆρχε τοιαύτη ἀδελφικὴ ἱποτικότης, τοιαύτη χάρις τρόπων, τοιαύτη πεποιθήσις εἰς τὰς ἀρχάς, ἃς ἐπρέσβευον, ὥστε καὶ οἱ ἐχθροὶ τῶν αὐτῶν ἐθαύμαζον τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀφοσίωσιν, ἥτις μετέβαλεν εἰς ληστὰς τῶν μεγάλων ὁδῶν ἄνδρας καὶ ἐκ γενετῆς καὶ ἐξ ὀνόματος εὐγενεῖς.

Δυστυχῶς ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐλπίσῃ τίς χάριν ὑπὲρ αὐτῶν, ὥστε ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ, ἀπηλπισμένη διὰ τὸ μέρος ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὴν δίκην ταύτην, καὶ τὸ πρόσωπον, ὅπερ παρέστησεν ἀκουσίως εἰς τὸ ὄραμα τοῦτο, τὸ λαβὼν ἐξ αἰτίας τῆς λύσιν θανατηφόρον, ἐν μόνον μέσον ἐσκέφθη, ἵνα ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸν ὅπερ δίσπραξε, ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως εἰς Παρισίους, νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ πρώτου ὑπάτου καὶ νὰ ζητήσῃ χάριν ὑπὲρ τῶν καταδικασθέντων.

Διὰ νὰ μὴ χρονοτριβήσῃ δὲν ἠθέλησεν, οὐδὲ τὴν Ἀμαλίαν νὰ ἴδῃ, διότι ἐγνώριζεν

ὅτι ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βοναπάρτου ἦτον ὠρισμένη κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου καὶ ἦτον ἤδη ἕκτη αὐτοῦ· ὅτε εἶχεν ἀφήσει τοὺς Παρισίους, ὅλαι αἱ ἐτοιμασίαι τῆς ἀναχωρήσεώς του ἦσαν τετελεσμέναι.

Ἐγραψε λοιπὸν δύο λέξεις πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς, τῇ ἐξήγησεν ἕνεκα τίνων λυπηρῶν περιστάσεων συνετέλεσε προσπάθεια ὅπως σώσῃ ἓνα κατηγορούμενον, νὰ καταδικάσῃ τέσσαρας εἰς θάνατον. Ἐπειτα δὲ ὡς αἰσχυνομένη διότι ἐφάνη ἐλλειπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀμαλίαν, ἔστειλεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ λάβῃ νέους ἵππους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα καὶ ἀνεχώρησε πάλιν εἰς Παρισίους.

Ἐκεῖ ἀφίκετο τὴν 8 τὸ πρωὶ, ὁ δὲ Βοναπάρτης εἶχεν ἀναχωρήσει τὴν 6 τὸ ἐσπέρας.

Εἶπεν ἀναχωρῶν ὅτι ὑπήγαινε μόνον μέχρι Διζῶνος καὶ ἴσως μέχρι Γενεύης, ἀλλ' ὅπωςδήποτε δὲν ἤθελε μείνει πλέον τῶν τριῶν ἐβδομάδων ἐκτός, ἢ δὲ ἀπόρριψις τῆς ἐφέσεως τῶν κατηγορουμένων καὶ ἂν ἐγένετο, ἀπῆτει τοῦλάχιστον πέντε ἐβδομάδας ὥστε πᾶσα ἐλπίς δὲν ἀπώλετο εἰσέτι.

Ἀπώλετο ὁμως ὅταν ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ Διζῶνος ἦτο πρόφασις, ὅτι τὸ εἰς Γενεὺν ταξιδεῖον ἦτον ἀπάτη καὶ ὅτι ὁ Βοναπάρτης ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἑλβετίαν, ὑπήγαινε εἰς Ἰταλίαν.

Τότε ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ, ἥτις γνωρίζουσα τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ υἱὸς τῆς ὅταν ὁ λόρδος Γάνλευ ἐμαχαίρωθῃ, τὸ μέρος ὅπερ ἔλαβεν εἰς τὴν σύλληψιν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ, οὐδόλως ἤθελεν ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Ρολάνδον, τότε, λέγομεν, ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ ἀπετάνθη πρὸς τὴν Ἰωσηφίναν· αὕτη ὑπεσχέθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Βοναπάρτην, καὶ τὸ αὐτὸ ἐσπέρας ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς.

Ἄλλ' ἡ δίκη ἐπροκάλεσε μεγάλον θόρυβον, διότι δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ κατηγορουμένων ὡς τοὺς συνήθεις κακούργους. Ἐντούτοις τὴν τριακοστὴν πέμπτῃν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀπόφασιν, καὶ ἡ ἔφεσις ἀπερρίφθη· ἡ δὲ ἀπόρριψις αὕτη ἐστάλη ἀμέσως εἰς Βούργον, μὲ διαταγὴν νὰ φονεύσωσι τοὺς καταδικασθέντας ἐντός εἰκοσι τεσσάρων ὥρων.

Ἐνῶ οἱ δεσμῶται περιεφέροντο εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν τῆς εἰρκτῆς τῶν, εἰς λίθος ριφθεὶς ἐξώθεν τῶν τειχῶν, ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ἐπιστολῆτις ἦτο δέδεμένη εἰς τὸν λίθον ἐκείνον.

Ὁ Μοργάν, ὅστις καὶ ἐν τῇ εἰρκτῇ ἀκόμῃ διετήρησεν ἐπὶ τῶν ἐταίρων του τὴν αὐτὴν τοῦ ἀρχηγοῦ ὑπεροχὴν, ἔλαβε τὸν λίθον, ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν, ἀνέγνω αὐτὴν καὶ εἶτα στραφεὶς πρὸς τοὺς ἐταίρους του,

Κύριοι, εἶπεν, ἡ ἔφεσίς μας ἀπερβρίφθη, ὡς ἔπρεπε νὰ περιμείνωμεν, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ τελετὴ θὰ γείνη αὔριον.

Ὁ Βαλανσὼλ καὶ ὁ Ῥιβιέ, οἵτινες ἐπαίζον τὸν δίσκον μὲ σκοῦδα ἐξ λιρῶν καὶ μὲ λουδοβίκεα παρήτησαν τὴν παιδίαν των διὰ τὸ ἀκούσῃ τὸ νέον· ἔπειτα δ' ἐξηκολούθησαν αὐτὴν χωρὶς οὐδὲν νὰ σκεφθῶσιν.

Ὁ Ζαχιάς ὅστις ἀνεγίνωσκε τὴν νέαν Ἑλπίδα, ἀνέλαβε τὴν ἀνάγνωσίν του, εἰπὼν. — Νομίζω ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ περατώσω τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ἰωάννου Ἰακώβου Ρουσσώ· ἀλλ' εἰς τὴν τιμὴν μου, δὲν λυποῦμαι, διότι δὲν ἀνέγνωσα πλέον ἐσφαλμένον καὶ πλέον μονότονον βιβλίον εἰς τὴν ζωὴν μου.

Ὁ βαρὼνος Σαίιντ Ἐρμὴν ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐψιθύρισε,

— Δυστυχὴς Ἀμαλία!

Ἐπειτα ἰδὼν τὴν Καρλότταν, ἥτις ἴστατο εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δεσμοφύλακος, τὸ ὅποιον ἐβλεπε πρὸς τὴν αὐλὴν τῶν καταδικασμένων, ὑπῆγε πρὸς αὐτήν.

— Εἶπατε τῇ Ἀμαλίᾳ, εἶπεν, ὅτι τὴν νύκτα ταύτην ὀφείλει νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν μοι ἔκαμεν.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ δεσμοφύλακος ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα της, εἰποῦσα αὐτῷ ὅτι μέχρι τῆς ἐσπέρας θέλει τὸν ἰδῆ ἴσως ἐκ νέου.

Εἶτα ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Μαυροκρήνην ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ δύο ἡδὴ μῆνας δις διέτρεχε καθ' ἑκάστην, τὴν μὲν τὸ πρῶτ' διὰ τὴν ὑπάγην εἰς τὸν πατέρα της, τὴν δὲ τὸ ἐσπέρας ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς Μαυροκρήνην.

Ἐκάστην ἐσπέραν, ἐπανερχομένη, εὗρισκε τὴν Ἀμαλίαν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καθήμενὴν δηλαδὴ εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐν ἡμέραις εὐτυχεστέραις ἤνοιγε διὰ τὴν διέλευσιν αὐτοῦ ὁ προσφιλέτης της Κάρλος.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς λειποθυμίας της, κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, ἡ Ἀμαλία οὐδ' ἐν δάκρῳ εἶχε χύσει καὶ οὐδὲ λόγον, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, εἶχε προφέρει.

Ἀντὶ ὡς τὸ ἀρχαῖον μάρμαρον ὅπερ λαμ-

βάνον ζωὴν ἐγένετο γυνή, αὕτη τοῦναντίον ἐμψυχος οὔσα μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐγίνετο μάρμαρον.

Ἐκάστην ἡμέραν καθίστατο ὠχροτέρα, πλέον ψυχρά.

Ἡ Καρλόττα τὴν παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως, διότι τὰ κοινὰ πνεύματα, λίαν εὐαίσθητα εἰς τὰς θορυβώδεις ἐπιδείξεις, τουτέστιν εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους, οὐδόλως ἐννοοῦσι τὴν σιωπηλὴν ὁδύνην. Νομίζουσιν ὅτι ἡ σιωπὴ εἶνε ἀδιαφορία.

Ἐμενε λοιπὸν ἔχθαμβος ἐπὶ τῇ γαλήνῃ μεθ' ἧς ἡ Ἀμαλία ἔμαθεν ὅτι αὕτη παρηγγέλη νὰ τῇ διαβιβάσῃ, δὲν εἶδεν ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀπὸ ὠχρὸν ἐγίνετο πελιδνόν, οὐδ' ἠσθάνθη τὴν θανατηφόρον προσβολὴν, ἥτις, ὡς μάχαιρα, ἐσπάραξε τὴν καρδίαν της.

Ἡγέρθη ἡ Ἀμαλία, ὡς ἀπὸ τέτανον πάσχουσα, δύσκαμptos, καὶ ἡ Καρλόττα ἠτοιμάσθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, ἡ Ἀμαλία τείνασα τὴν χεῖρα,

— Περίμεινε! τῇ εἶπε, καὶ ἡ Καρλόττα ὑπήκουσεν.

Ἡ Ἀμαλία ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθεν αὐτῆς καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ρολάνδου, τὸ δὲ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτον ἀληθὲς δωμάτιον στρατιώτου καὶ κυνηγοῦ, διότι ὁ μόνος στολισμὸς του συνίστατο ἐκ τροπαίων καὶ πανοπλιῶν.

Ὑπῆρχον ἐκεῖ ὅπλα παντὸς εἶδους, ἐγγῶριά τε καὶ ξένα, πιστόλια τῶν Βερσαλλιῶν, πιστόλια τοῦ Καίρου, μαχαίρια Ἰσπανικὰ καὶ χαντζάρια τουρκικὰ.

Κατεβίβασεν ἀπὸ τὰ τρόπαια τέσσαρα μαχαίρια ὀξέα, ἔλαβεν ἀπὸ τὰς πανοπλίας ὀκτὼ πιστόλια διαφόρων εἰδῶν, προσέτι σφαίρας καὶ πυρίτιδα, καὶ μετὰ ταῦτα κατῆλθε παρὰ τῇ Καρλόττᾳ.

Μετὰ δέκα στιγμὰς, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου της, ἐνεδύθη τὸν ἱματισμὸν τῆς Βρεσάνης. Ἐπερίμενε τὴν νύκτα, ἀλλ' ἡ νύξ ἔρχεται βραδεῖα κατὰ Ἰούνιον.

Ἡ Ἀμαλία ἔμενεν ὀρθία, ἀκίνητος, σιωπηλή, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἐσβεσμένης ἐστίας της, παρατηροῦσα ἐκ τοῦ ἀνεωγμένου παραθύρου τὸ πολίχνιον τοῦ Κεῦξεριάτου, τὸ ὅποιον μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξηλείφετο ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Ὅτε ἡ Ἀμαλία δὲν εἶδε πλέον εἰμὴ φῶτα νὰ ἀνάπτωνται τῇδε κάκεισε εἰς τὰς οἰκίας,

— Ἐμπρός, εἶπαν, εἶνε καιρός.

Αἱ δύο κόραι ἐξήλθον ἀπαρατήρητοι, διότι ὁ Μιχαήλ ἐξέλαβε τὴν Ἀμαλίαν ὡς φίλην τῆς Καρλόττας, ἥτις ἤλθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, καὶ αὕτη τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὰ ἴδια.

Δεκάτῃ ὥρᾳ ἐσήμανεν ὅτε αἱ δύο κόραι διήρχοντο ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βροῦ, μετὰ δὲ ἐν τέταρτον ἡ Καρλόττα ἐκρουε τὴν θύραν τοῦ πατρός της.

Εἶπομεν ὅποια ἦσαν αἱ πολιτικαὶ ιδέαι αὐτοῦ, δηλονότι ὅτι ἦτο βασιλόφρων ἐπομένως ἔλαβε μεγάλην συμπάθειαν ὑπὲρ τῶν τεσσάρων καταδεδικασμένων καὶ ἠλπίζεν, ὡς καὶ ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι ἡ Κ. δε Μοντρεβέλ, τῆς ὁποίας ἐγνώριζε τὴν ἀπελπισίαν, ἤθελεν ἐπιτύχει χάριν ἀπὸ τὸν πρῶτον ὑπατον. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἐδύνατο, χωρὶς νὰ παρεκκλίνη τῶν καθηκόντων του, ἐσμίχρυνε τὴν ἀθλιότητα τῶν καταδίκων, οὐδὲ ὅπως πιέζων αὐτούς.

Εἶνε ἀληθές ὅτι καίτοι συμπαθῶν πρὸς αὐτούς, ἀπέρριψεν ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων, ποσὸν ὅπερ ἀντιστοιχεῖ παρὰ τριπλασίαν ἀξίαν τοῦ σήμερον νομίσματος, διὰ νὰ τοὺς σώσῃ, ἀλλ' εἶδομεν ὅτι μαθὼν παρὰ τῆς θυγατρὸς του τὰ αἰσθήματα τῆς Ἀμαλίας, τῇ ἐπέτρεψε νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς Βρεσάνην καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν δίκην.

Καὶ ἤδη λοιπὸν, ἐπειδὴ ἠγγόνει τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως, τὰς ἄφησε νὰ εἰσέλθωσι, καθόσον μάλιστα ἡ Καρλόττα τῷ εἶπεν ὅτι ἡ νέα κυρία τῆς ἐμελλε τὴν ἰδίαν νύκτα ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Παρισίους, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν χάριν, καὶ ὅτι πρὶν ἀναχωρήσῃ ἤρχετο ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ βραῶνου Σαίντ Ἐρμὶν καὶ λάβῃ τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁδηγίας τῆς.

Πέντε θύρας ὥφειλε νὰ διαρρήξῃ τις ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν τῆς ὁδοῦ, ἐκεῖ ἐστάθμευε στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα μὲ διπλοὺς φρουροὺς, ὥστε ὁ δεσμοφύλαξ δὲν ἐροθεῖτο μὴ οἱ καταδίκαι ὁραπετεύσωσιν ἐπέτρεψεν ὅθεν εἰς τὴν Ἀμαλίαν νὰ ἴδῃ τὸν Μοργάν.

Ἄς μᾶς συγχωρήσωσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν νὰ λέγωμεν πότε Μοργάν, πότε Κάρολον καὶ πότε βαρῶνον Σαίντ Ἐρμὶν, διότι καὶ τὰ τρία αὐτὰ ὀνόματα ἀδιαφόρως, ὡς γνωστὸν, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ὑπεμφαίνουσιν.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἔλαβεν ἐν ᾧ καὶ ἐβάδισε πρὸ τῆς Ἀμαλίας, ἥτις ἐπειδὴ ὡς εἶπομεν, ὥφειλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Παρισίους, καθ' ἃ ἡ Καρλόττα τῷ ἐξήγγειλεν, ἐκράτει

εἰς τὴν χειρὰ τῆς ἑνα σάκκον ὁδοιπορικόν· ἠκολούθει δὲ καὶ ἡ Καρλόττα τὴν νέαν κυρίαν τῆς.

— Ἀναγνωρίζετε τὴν φυλακὴν, κυρία; εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ πρὸς τὴν Ἀμαλίαν, ἐν αὐτῇ κατεκλείσθητε μετὰ τῆς κυρίας μητρός σας. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δυστυχῶν τούτων νέων, ὁ Κ. Κάρολος, ἐζήτησεν ὡς μεγάλην χάριν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 δωμάτιον, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τῷ ἀρνηθῶ τὴν χάριν ταύτην, γνωρίζων ὅτι ὁ δυστυχὴς σὰς ἠγάπα. ὦ! ἐστὲ βεβαία, κυρία Ἀμαλία, ὅτι τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν θὰ ἐξέλθῃ ποτὲ ἀπὸ τὰ χεῖρά μου. Ἐπειτα μοὶ ἀπήρθουνεν ἐρωτήσεις περὶ ὁμῶν, ποῦ ἦτον ἡ κλίνη τῆς μητρός σας, ποῦ ἡ ἰδική σας, ὥστε ἀφ' οὗτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν ὁ δυστυχὴς νέος ἀδιαλείπτως σχεδὸν κατακλίνεται εἰς τὴν ἰδίαν κλίνην, ἐν ᾗ κατεκλίνθητε καὶ ὑμεῖς.

Ἡ Ἀμαλία ἐξέπεμψε στεναγμὸν, ὅστις ἐξωμοιοῦτο πρὸς γόγγυσμα μᾶλλον, ἡσθάνθη δὲ συνάμα, πρᾶγμα ὅπερ ἀπὸ ἀπο πολλοῦ ἤδη δὲν τῇ συνέβη, ἐν δάκρυ βρέξαν τὰ βλέφαρά της.

Ἡγάπα λοιπὸν ὡς ἠγαπάτο, καὶ τοῦτο ἐμάνθανεν ἀπὸ στόμα ξένου καὶ ἀδιάφορου, ἡ δὲ ιδέα αὕτη, ἐν τῇ παραμονῇ αἰωνίου χωρισμοῦ, ἦτο ἡ καλλίτερα παραμυθία, τὴν ὁποίαν ἐδύνατο νὰ εἶρῃ.

Αἱ θύραι ἠνοίχθησαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἐνώπιον τοῦ δεσμοφύλακος, φθάσασα δ' εἰς τὴν τελευταίαν ἡ Ἀμαλία ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε φωνὴν τινα ἄδουσάν. Ἐτεине τὸ οὖς μετὰ πλείονος προσοχῆς, καὶ τῷ ὄντι δὲν ἠπατάτο.

Ἡ φωνὴ αὕτη δὲν ἦτο τοῦ Μοργάν, ἀλλ' ἄγνωστος αὐτῇ καὶ τὸ ἄσμα εἶχέ τι πένθιμον καὶ θρησκευτικὸν ὡς ψαλμὸς συνάδων πρὸς τὴν περίστασιν.

Ἡ δὲ Ἀμαλία δὲν ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὴν τελευταίαν μελέτην τῶν καταδίκων, ἀλλ' ἠκροάσθη τὸ ἄσμα μετὰ μεγάλῃς συγκινήσεως καὶ δάκρυα κατέβρεξαν τὰς ὠχρὰς παρειάς της. Ἀκατανόητον μυστήριον εἶναι ἡ δύναμις τῆς μουσικῆς! Γοητεύει, συγκινεῖ, θέλγει χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν διατί, τὴν ὥραν μάλιστα ἐκείνην ὁ ψάλλων ἐφαίνετο ὡς ἂν ἀπέδιδε τὸν ἔσχατον ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὴν ζωὴν, ἐφαίνετο ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο φωνὴ ψυχορραγούντος, καὶ τὰ λόγια δὲ ἦσαν παραπονετικά, καὶ ποτισμένα λύπην καὶ

ἀπελπισίαν. Ἐκ τῶν στροφῶν τὰς ὁποίας ἤκουσεν, ἀνεγνώρισεν ἡ Ἀμαλία τὴν ὥραϊαν ὠδὴν τοῦ Γραβέτου, ἣν ἔγραψεν αὐτὸς ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνὸς νοσοκομείου τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου του. Ἀφοῦ δὲ ἡ φωνὴ ἐσιώπησεν, ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν δεσμοφύλακα ὅτι ἐδύνατο ν' ἀνοίξῃ· οὗτος δὲ, καίτοι δεσμοφύλαξ, συνεμερίζετο ὁμῶς τὴν συγκίνησιν τῆς νεάνιδος, ὅθεν ἔστρέφεν ὅσον τὸ δυνατόν ἡσυχώτερον τὴν κλεῖδα καὶ ἡ θύρα ἡνοίχθη.

Ἡ Ἀμαλία ἔρριψε βλέμα ἐταστικὸν ἐπὶ τῆς φυλακῆς καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ.

Ὁ Βαλανσῶλ ὀρθίος, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐκράτει εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρα τὸ βιβλίον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεγίνωσκε τοὺς στίχους, οὓς ἤκουσεν ἡ Ἀμαλία. Ὁ Ζαχιάς ἐκάθητο πλησίον μιᾶς τραπέζης, ἀκουμβῶν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς του. Ὁ Ῥιβιέ ἐκάθητο εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ εἰς τὸ βάθος ὁ Κάρολος, μὲ ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, καὶ ὡς ἂν ἦτο βεβυθισμένος εἰς ὕπνον βαθύν, ἦτο κατακεκλιμένος ἐπὶ τῆς κλίνης.

Εἰς τὴν θέαν τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτο ἡ Ἀμαλία, ὁ Ζαχιάς καὶ ὁ Ῥιβιέ ἠγέρθησαν, μόνος ὁ Μοργάν ἔμεινεν ἀκίνητος, διότι οὐδὲν εἶχεν ἀκούσει.

Ἡ Ἀμαλία ὑπῆγε καθ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν, καὶ ὡς ἂν τὸ αἶσθημα, ὅπερ εἶχε πρὸς τὸν ἐραστὴν της, ἐξηγνίζετο διὰ τῆς προσεγγίσεως τοῦ θανάτου, χωρὶς νὰ αἰδεσθῇ τὴν παρουσίαν τῶν τριῶν φίλων του, ἐπλησίασε τὸν Μοργάν καὶ προσκολλήσασα τὰ χεῖλη της εἰς τὰ χεῖλη του, ἐψιθύρισεν.

— Ἐξύπνησον, Κάρολέ μου· εἶνε ἡ Ἀμαλία σου, ἥτις ἐρχεται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχασίν της.

Ὁ Μοργάν ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ περιέβαλε τὴν νεάνίδα μὲ τοὺς δύο βραχίονάς του.

— Κύριε δεσμοφύλαξ, εἶπεν ὁ Λεπρέτρ, εἴσθε γενναῖος ἄνθρωπος· ἄφετε τοὺς δύο αὐτοὺς νέους ὁμοῦ, διότι εἶνε ἀσέβεια νὰ ταραττώμεν διὰ τῆς παρουσίας μας τὰς ὀλίγας στιγμὰς, τὰς ὁποίας ἔχουσι νὰ ζήσωσιν εἰσέτι ὁμοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ δεσμοφύλαξ, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ, ἡνοίξε τὴν θύραν τοῦ παρακειμένου δωματίου. Ὁ Βαλανσῶλ, ὁ Ζαχιάς καὶ ὁ Ῥιβιέ εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθέν των· εἴτα δὲ παύσας νεῦμα εἰς τὴν

Καρλότταν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐξῆλθε καὶ αὐτός.

Καὶ ἀφέθησαν λοιπὸν οἱ δύο νέοι μόνοι. Ὑπάρχουσι σκηναί, τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ τις νὰ περιγράψῃ, λόγοι τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ. Μόνος ὁ Θεὸς τοὺς ἀκούει ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου του καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Μόνος οὗτος γνωρίζει πόσον περιλαμβάνουσιν οὗτοι ὑψηλὴν χαρὰν καὶ πόσον πικρὰν ὁδύνην.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο νέοι ἤκουσαν τὴν κλεῖδα στρεφομένην εἰς τὴν θύραν. Ἦσαν κατηφεῖς, ἀλλὰ γαλήνιοι, καὶ ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ χωρισμὸς των δὲν ἤθελε διαρκέσει πολὺ τοῖς ἔοιδε τὴν διπλὴν ταύτην γαλήνην.

Ὁ ἀγαθὸς δεσμοφύλαξ εἶχε τὸ ὕψος πλέον κατηφές, πλέον πένθιμον παρὰ πρότερον· ὁ Μοργάν καὶ ἡ Ἀμαλία τὸν τῷ χαρίστησαν μειδιῶντες.

Ὑπῆγεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐνθα ἦσαν κεκλεισμένοι οἱ τρεῖς φίλοι καὶ ἡνοίξε ψιθυρίζων,

— Τούλάχιστον ἄς διέλθωσι τὴν νύκτα ταύτην ὁμοῦ, ἀφοῦ εἶνε ἡ τελευταία νύξ των.

Ὁ Βαλανσῶλ, ὁ Ζαχιάς καὶ ὁ Ῥιβιέ εἰσῆλθον εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιόν των· ἡ δὲ Ἀμαλία ἔχουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Μοργάν, ἔτεινε καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τὴν χεῖρα.

Καὶ οἱ τρεῖς ἠσπάσθησαν εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὴν ψυχρὰν καὶ ὑγρὰν χεῖρα ἐκείνην, εἴτα δὲ ὁ Μοργάν ὠδήγησεν αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας.

— Καλὴν ἐντάμωσιν! εἶπεν ὁ Μοργάν.

— Μετ' οὐ πολὺ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαλία.

Καὶ ἡ συνέντευξις αὕτη ἡ πρὸ τοῦ τάφου γενομένη ἐπεσφραγίσθη μὲ ἡχηρὸν φίλημα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀπεχωρίσθησαν μετὰ στεναγμοῦ τοσοῦτον θλιβεροῦ, ὥστε ἤθελέ τις εἰπεῖ ὅτι αἱ καρδίαι των διερράγησαν ταῦτοχροόνως.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν τῆς Ἀμαλίας, καὶ οἱ στρόφιγγες ἀντήχησαν βαρεῖς.

— Λοιπὸν; ἠρώτησαν ὁμοῦ ὁ Βαλανσῶλ, ὁ Ζαχιάς καὶ ὁ Ῥιβιέ.

— Ἴδού! ἀπεκρίθη ὁ Μοργάν κενῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξέπεμψαν κραυγὴν χαρᾶς, βλέποντες τὰ πλήρη ἐκεῖνα πιστόλια, τὰς στιλβούσας ἐκεῖνας μαχαίρας, διότι ἡ μόνη των ἐπιθυμία ἦτο, νὰ δύνανται νὰ διαθέσωσι κατ' ἀρέσκειαν τὴν ζωὴν των.

Ταυτοχρόνως, ὁ δεσμοφύλαξ ὠδήγησε τὴν Ἀμαλίαν πρὸς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ, φθάσας δ' ἐκεῖ, ἐφάνη διαστάζων ἐπὶ μικρὸν, ἀλλ' ἔπειτα λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς,

— Κυρία δε Μοντρεβέλ, τῇ εἶπε, λυποῦμαι διότι θὰ σὰς προξενήσω λύπην, ἀλλ' εἴνε ἀνωφελές νὰ ὑπάγητε εἰς Παρισίους. . . .

— Διότι ἡ ἔφεσις ἀπερρίφθη καὶ ἡ ἐκτέλεσις θὰ γείνη αὔριον; ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαλία.

Ὁ δεσμοφύλαξ, ἐκπληκτος, ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα

— Τὸ ἐγνώριζον, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμαλία. Εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, τῇ εἶπεν,

— Ὁδήγησόν με μέχρι τῆς πλησιεστέρας ἐκκλησίας, Καρλόττα, καὶ αὔριον, ὅταν τὸ πᾶν τελειώσῃ, ἐλθὲ νὰ με παραλάβῃς.

Ἡ πλησιέστερον κειμένη ἐκκλησία ἦτο τῆς Ἀγίας Κλάρας, ἣτις ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν, τῇ διαταγῇ τοῦ πρώτου ὑπάτου, εἶχεν ἀποδοθῇ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ δ' ἐπλησίαζε σχεδὸν μεσονύκτιον, ἡ ἐκκλησία ἦτο κεκλεισμένη, ἀλλ' ἡ Καρλόττα γνωρίζουσα τὴν κατοικίαν τοῦ σκευοφύλακος, ἀνεδέχθη νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ. Ἐμεινε λοιπὸν ἡ Ἀμαλία μόνη, περιμένουσα καὶ ἀκίνητος, ὥς τὰ ἀγάλματα τὰ ὁποῖα ἐκόσμουσαν τὴν πρόσοψιν τῆς ἐκκλησίας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ σκευοφύλαξ ἔφθασε, κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ὥραν εἶδε διερχόμενον πρᾶγμα τι, ὅπερ τῇ ἐφάνη πένθιμον

Τρεῖς ἄνθρωποι μελανῶς ἐνδεδυμένοι ὠδήγουν ἀμάξιον, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν λάμπιν τῆς σελήνης διεκρίνετο ὥς ἐρυθροῦν τὴν βαφὴν

Τὸ ἀμάξιον ἐκεῖνο ἔφερε πράγματα παράδοξα, σανίδας, κλίμακας, τὰ πάντα ἐρυθρά, διευθύνετο δὲ πρὸς τὸν προμαχῶνα Μοντρεβέλ, δηλαδὴ ὅπου ἐγίνοντο αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις.

Ἡ Ἀμαλία μαντεύσασα τί ἦτο, καὶ ἀφεῖσα κραυγὴν, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά τῆς, εἰς δὲ τῶν μελανὰ ἐνδεδυμένων ἐκείνων ἀνθρώπων, ἀκούσας τὴν κραυγὴν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἀμαλίαν.

— Μὴ μὲ πλησιάζητε, κύριε, εἶπεν αὕτη, μὴ μὲ πλησιάζητε!

Ὁ ἄνθρωπος ἐπανήλθε ταπεινῶς εἰς τὴν θέσιν του, ἀνέλαβε τὸν δρόμον του, καὶ τὸ μὲν ἀμάξιον ἐξηφανίσθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν φυλακῶν, ὁ δὲ κρότος τῶν τροχῶν του ὀντήχει εἰσέτι ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοῦ λιθο-

στρώτου εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀμαλίας, ἥν ὅτε ὁ σκευοφύλαξ καὶ ἡ Καρλόττα ἐπανήλθον, εὗρον γονυπετοῦσαν.

Ὁ σκευοφύλαξ παρενέβαλε δυσχερείας τινὰς ἐν ἀνοίξῃ τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τοιαύτην ὥραν, ἀλλ' ἐν χρυσοῦν νόμισμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς Κ. δε Μοντρεβέλ διεσχέδασαν αὐτάς· δεῦτερον δὲ χρυσοῦν νόμισμα τὸν ὑπεχρέωσε ν' ἀνάψῃ μίαν λυχνίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ, ἡ Ἀμαλία παῖς ἔτι οὔσα, εἶχε κάμει τὴν πρώτην μετάληψίν τῆς. Ἐγονυπέτησε λοιπὸν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσωσι μόνην.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας παρέτήρησε τὸ παράθυρον τὸ ἄνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου τῆς Θεοτόκου φωτιζόμενον.

Τὸ παράθυρον τοῦτο ἦτον ἐκ τύχης ἐστραμμένον πρὸς τὴν ἀνατολήν, ὥστε ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ἔπεσεν ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτὴν ὡς ἀγγελιαφόρος τοῦ Θεοῦ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ πόλις ἐξύπνησε καὶ ἡ Ἀμαλία παρετήρησεν ὅτι ἦτον ὑπὲρ τὸ σύνθηδες θορυβώδης.

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ἤκουσε διερχόμενον ἀπόσπασμα ἱππέων, τὸ ὁποῖον κατηυθύνετο πρὸς τὴν φυλακὴν.

Περὶ τὴν ἑννάτην ὥραν ἤκουσε μεγάλον θόρυβον, ὥς ἂν πολλοὶ ἄνθρωποι κατευθύνοντο εἰς τὸ αὐτὸ μέρος

Προσεπάθησε νὰ προσηλωθῇ ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὴν προσευχὴν διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τοὺς διαφόρους τούτους θορύβους, οἵτινες ὠμίλουν εἰς τὴν καρδίαν τῆς γλῶσσαν ἄγνωστον, καὶ ἥς αἱ ἀγωνίαι, τὰς ὁποίας τῇ ἐπροξένει, ἐδείκνυν ὅτι αὕτη καὶ τὴν ἐλαχίστην λέξιν τῆς ἐννοεῖ.

Τῷ ὄντι εἰς τὴν φυλακὴν συνέβαινε πρᾶγμα τρομερὸν, τὸ ὁποῖον ἤξιζεν ὅλος ὁ κόσμος νὰ σπεύσῃ ὅπως ἴδῃ.

Ὅτε περὶ τὴν ἑννάτην ὥραν τῆς πρωίας ὁ δεσμοφύλαξ εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς καταδίκους ὅτι ἡ ἔφεσις τῶν ἀπερρίφθη καὶ ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ ν' ἀποθάνωσιν, εὗρεν αὐτοὺς ὡπλισμένους μέχρις ὁδόντων.

Ὁ δεσμοφύλαξ συλληφθεὶς ἐκ τοῦ ἀπροόπτου, ἐσύρθη εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς μεγάλης του καταπλήξεως, χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ διανοηθῇ νὰ ὑπερασπισθῇ, ἄφησε νὰ τοῦ ἀρπάσωσι τὰς κλεῖδας. Τότε ὁ Μοργὰν ἀνοίξας τὴν

θύραν, δι' ἧς ὁ δεσμοφύλαξ εἰσῆλθε, ἐξῆλθε μετὰ τῶν ἐταίρων του, ἀφήσαντες τὸν δεσμοφύλακα πεφυλακισμένον. Εὐρέθησαν δὲ εἰς τὸ δωματίον, ἐν τῷ ὁποίῳ τὴν προτεραίαν ὁ Βαλανσὼλ ὁ Ζαχιᾶς καὶ ὁ Ῥιβιὲ ἐπερίμενον ἐνόσω ὁ Μοργάν συνωμίλει μετὰ τῆς Ἀμαλίας.

Μία ἀπὸ τὰς κλεῖδας ἤνοιξε τοῦ δευτέρου τούτου δωματίου, τὴν θύραν ἣτις καὶ ἦγε πρὸς τὴν αὐλὴν τῶν δεσμωτῶν. Ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης τρεῖς θύραι ἀλληλοδιαδόχως ἔφερον εἰς εἰδός τι στενοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἦγεν εἰς τὸ οἶκημα τοῦ θυρωροῦ. Ἐκ τοῦ οἰκήματος τούτου κατήρχοντο διὰ δεκαπέντε βαθμίδων εἰς τὸ ἄσαρον, εὐρεῖαν αὐλὴν κεκλεισμένην ὑπὸ κιγκλίδων.

Κατὰ συνήθειαν αἱ κιγκλίδες αὗται μόνον τὴν νύκτα ἔκλειον· ὥστε ἂν αἱ περιστάσεις δὲν ἐπέβαλον τὸ κλείσιμον αὐτῶν καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διὰ τῆς θύρας τῶν κιγκλίδων ὁ Μοργάν εὐκόλως μετὰ τῶν ἐταίρων του ἠδύνατο ν' ἀποδράσῃ.

Ὁ Μοργάν εὗρε τὴν κλεῖδα τῆς αὐλῆς τῶν δεσμωτῶν, τὴν ἤνοιξεν, ἐρρίφθη μετὰ τῶν λοιπῶν διὰ τῆς θύρας εἰς τὸ οἶκημα τοῦ θυρωροῦ καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ πόδιον τὸ φέρον πρὸς τὸ ἄσαρον τοῦ δικαστηρίου.

Ἐκ τοῦ ὕψους δὲ τοῦ δώματος οὕτως εἰπεῖν ἐκείνου, οἱ τέσσαρες νέοι εἶδον ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀποδράσεως ἀπώλετο.

Αἱ κιγκλίδες τῆς φυλακῆς ἦσαν κεκλεισμέναι καὶ ὀδοόχοντα σχεδὸν στρατιῶται, χωροφύλακες τε καὶ δραγόνι εἶχον παραταχθῆ πρὸ τῶν κιγκλίδων τούτων.

Εἰς τὴν θέαν τῶν τεσσάρων ὑποδίκων, ἐλευθέρων καὶ πηδησάντων ἀπὸ τοῦ οἰκήματος τοῦ δεσμοφύλακος εἰς τὸ πόδιον, μεγίστη κραυγὴ, κραυγὴ ἀνάμικτος ἐκπλήξεως καὶ τρόμου, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στόματα πάντων τῶν παρισταμένων.

Τῷ ὄντι ἡ θέα των ἦτον ἐπιβλητικὴ.

Διὰ τὴν διατηρήσασιν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων των καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος, ἥτις γίνεται τοσοῦτον δυνατὴ ὑπὸ λευκὸν πανίον, ἦσαν γυμνοὶ μέχρι τῆς ὀσφύος.

Ῥινόμακτρον, κομβωμένον περίξ τοῦ σώματος των, ὑπεβάσταζε πλῆθος ὀπλων. Ἐν δὲ μόνον βλέμμα ἐξήρχει διὰ τὴν πεισθῆναι ὅτι ἦσαν μὲν κύριοι τῆς ζωῆς των, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς ἐλευθερίας των.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν, αἵτινες ὕψουν

το ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ τοῦ ἤχου τῶν σπαθῶν, αἵτινες ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς θήκας, ὠμίλησαν οἱ κατάδικοι ἐπὶ τινας στιγμάς· εἶτα δὲ ὁ Ζαχιᾶς ἀφοῦ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα των, ἀπεσπᾶσθη τῶν συντρόφων του, κατέβη τὰς δεκαπέντε βαθμίδας, καὶ ὤδευσε πρὸς τὸ δρύφρακτον.

Φθάσας δὲ εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων βημάτων ἀπ' αὐτοῦ, ἀπηύθυνε τελευταῖον βλέμμα καὶ τελευταῖον μειδίαμα πρὸς τοὺς συντρόφους του, ἐχαιρέτησε ῥαδινῶς τὸ ἄλλον γενόμενον πλῆθος, καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς στρατιώτας,

— Χαίρετε, κύριοι χωροφύλακες, εἶπε, χαίρετε, κύριοι δραγόνι.

Καὶ εἰσαγαγὼν εἰς τὸ στόμα του τὸν σωλῆνα ἐνὸς πιστολίου, ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μυελὸν του.

Κραυγαὶ συγκεχυμέναι καὶ σχεδὸν φρενῆρεις ἐπηκολούθησαν τὴν ἐκρηξίν· ἀλλὰ σχεδὸν ἔπαυσαν παραχρῆμα. Ὁ Βαλανσὼλ κατέβη καὶ αὐτὸς, κρατῶν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα, ἔχουσιν κοπίδα ὀξείαν καὶ κοπτεράν.

Τὰ πιστόλιά του, ὧν δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ κάμῃ χρῆσιν, ἔμενον εἰς τὴν ζώνην του.

Προεχώρησε πρὸς εἰδός τι παραπήγματος ὑποβασταζομένου ὑπὸ τριῶν στηλῶν, καὶ ἐστήριξεν ἐν μιᾷ αὐτῶν τὴν λαβὴν τῆς μάχαιρας του, ἧς τὴν ἄκρην διεύθυνε πρὸς τὴν καρδίαν του. Τότε ἐνηγκαλίσθη διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν στήλην, ἐχαιρέτησε τελευταῖον τοὺς φίλους του, καὶ ἔσφιγγε τὴν στήλην, μέχρις οὗ ἡ μάχαιρα ὀλόκληρος ἐξηφανίσθη ἐν τῷ στήθει του.

Τὴν φορὰν ταύτην τὸ πλῆθος ἔμεινεν ἐννεόν... Τὸ αἷμα τῶν θεατῶν εἶχε παγώσει εἰς τὰς φλέβας των.

Ἦτον ἤδη ἡ σειρὰ τοῦ Ῥιβιέ. Οὗτος ἐκράτει εἰς ἑκατέραν τῶν χειρῶν ἀνὰ ἓν πιστόλιον.

Προβάς μέχρι τοῦ δρυφράκτου, ἔστρεψε τὰ πιστόλια πρὸς τοὺς χωροφύλακας· καὶ δὲν ἐπυροβόλησε μὲν, ἀλλ' οἱ χωροφύλακες, βλέποντες τὴν ζωὴν των εἰς κίνδυνον ἐπυροβόλησαν. Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐκπυρσοκροτήσεις ἤκούσθησαν, καὶ ὁ Ῥιβιέ ἔπεσε νεκρὸς, βληθεὶς ὑπὸ δύο σφαιρῶν.

Εἰς τὴν καρδίαν τῶν θεατῶν τῆς τριπλῆς ταύτης ἀλληλοδιαδόχου καταστροφῆς ἐγεννήθη αἰσθημὰ τι θαυμασμοῦ· διότι ἔβλεπον ὅτι οἱ νέοι οὗτοι ἤθελον νὰ ἀποθάνωσιν, ὁ-

πως αὐτοὶ τὸ ἐνόουν δηλαδή, ὡς μονομάχοι τῆς ἀρχαιότητος, ν' ἀποθάνωσι μετὰ χάριτος.

Σιγὴ λοιπὸν βαθεῖα ἐπεκράτησεν ὅταν ὁ Μοργάν, ἀπολειφθεὶς μόνος, κατέβη μειδιῶν τὸ πόδιον, καὶ ἔκαμε νεῦμα ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἄλλως τε τί ἔλειπεν ἀπὸ τὸν συρφετὸν ἐκεῖνον, τὸν ἀπλήστως ζητοῦντα αἷμα; Αἷμα ἔρρεεν ἀφρονώτερον παρ' ὅσον τῷ ὑπεσχέθησαν.

Τῷ ὑπεσχέθησαν τέσσαρας νεκροὺς, ἀλλὰ τέσσαρας νεκροὺς ὁμοιομόρφους, τέσσαρας κεκομμένας κεφαλὰς, καὶ τῷ ἔδιδον τέσσαρας νεκροὺς ἀνομοίους, ζωγραφικοὺς, ἀπρεσδοκίτους. Ἦτο λοιπὸν φυσικὸν νὰ σιγήσῃ ὅτε εἶδε τὸν Μοργάν προχωροῦντα.

Ὁ Μοργάν δὲν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα οὔτε πιστόλια, οὔτε μάχαιραν. Πιστόλια καὶ μάχαιραι ἐκρέμαντο περὶ τὴν ὀσφύν του.

Διήλθε πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ Βαλανσῶλ, καὶ ἔλθων ἔστη μεταξύ τῶν νεκρῶν τοῦ Ζαχιά καὶ τοῦ Ριβιέ.

— Κύριοι, εἶπε, συμβιβαζόμεθα;

Βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε τότε καὶ ὅλοι ἐναγωνίως δὲν ἐτόλμων νὰ ἀναπνεύσωσι, φοβούμενοι μὴ ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς πνοῆς των τοὺς διαφύγῃ λόγος τὶς τοῦ λαλοῦντος.

— Ἐχετε ἓνα ἄνθρωπον ὅστις ἀντινάξεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μυελὸν του, καὶ ἔδειξε τὸν Ζαχιά, ἔχετε ἓνα ἄλλον ὅστις ἐμαχαιρώθῃ καὶ ἔδειξε τὸν Βαλανσῶλ, ὑπάρχει τρίτος τίς ὅστις ἐτουφεκίσθῃ, καὶ ἔδειξε τὸν Ριβιέ. Τώρα λοιπὸν θέλετε καὶ τέταρτον ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, τὸ ἐννοῶ.

Τὸ πλῆθος ἐφρικίασε μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοργάν, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς προσφέρω καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην. Εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ παραδοθῶ ὅπως ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμίαν σας ταύτην, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω μόνος εἰς τὴν λαιμητόμον καὶ χωρὶς οὐδεὶς νὰ μὲ ἐγγίσῃ. Ὅστις μὲ πλησιάσῃ θὰ τὸν φονεύσω, ἐκτός τοῦ κυρίου, προσέθηκε δεικνύων τὸν δήμιον. Ἡμεῖς μεταξύ μας ἔχομεν ὑπόθεσιν, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀναμιχθῇ εἰς αὐτὴν ξένος τίς.

Ἡ αἴτησις του αὕτη δὲν ἐφάνη βεβαίως ὑπερβολικὴ, δι' ὅλοι οἱ παριστάμενοι μιᾷ φωνῇ ἐκραύγασαν.

— Ναί! ναί! ναί!

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς εἶδεν

ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο καλλίτερον καὶ εὐκολώτερον παρὰ νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Μοργάν.

— Μοὶ ὑπόσχεσθε, τῷ εἶπεν, ἂν σὰς ἀφήσωσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐλευθέρους ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσῃτε νὰ δραπετεύσῃτε; — Σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, εἶπεν ὁ Μοργάν.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἀπομακρύνθητε καὶ ἀφήσατε νὰ ἄρῃσι τὰ πτώματα τῶν συντρόφων σας.

— Τοῦτο εἶνε δικαιοῦτατον! εἶπεν ὁ Μοργάν.

Καὶ προχωρήσας εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Αἱ κιχλίδες τότε ἠνοιχθήσαν καὶ τρεῖς ἄνδρες μαῦρα ἐνδεδυμένοι εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐσύναξαν τὰ πτώματα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο.

Ὁ Ριβιέ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐκπνεύσει, δι' ὃ ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφάνη ζητῶν τὸν Μοργάν.

— Ἰδοὺ ἐγὼ, εἶπεν ἐκεῖνος, ἔσο ἡσυχος, ἀγαπητὴ φίλε, εἶμαι ἐτοιμὸς.

Καὶ ὁ Ριβιέ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς λόγον νὰ ἐκφέρῃ.

Ὅταν δὲ τὰ τρία πτώματα ἀπήχθησαν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς εἶπε πρὸς τὸν Μοργάν.

— Κύριε, εἰσθε ἐτοιμὸς;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ μεγίστης εὐγενείας χαιρετῶν.

— Λοιπὸν, ἔλθετε!

— Ἰδοὺ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Μοργάν.

Καὶ προβάς ἐτέθη μεταξύ τοῦ ἀποσπάσματος τῶν δραγόνων καὶ τῆς ἐνωμοτίας τῶν χωροφυλάκων.

— Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναβῇτε εἰς τὴν ἄμαξαν ἢ νὰ ὑπάγατε πεζός; ῥώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Πεζός, πεζός, κύριε! ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθουν ὅτι εἶχα εὐχαρίστησιν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν λαιμητόμον, ἀλλ' ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθην φόβον.

Ἡ πένθιμος συνοδεία διήλθε τὴν πλατεῖαν τῆς Κονίστρας καὶ κατὰ μῆκος τοὺς τοίχους τοῦ κήπου τοῦ ξενοδοχείου Μοντβαρόν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἤγειτο ἡ ἄμαξα φέρουσα τὰ τρία πτώματα, εἶτα δ' εἶποντο οἱ δραγόνοι, μετὰ τούτους ἐβάδιζεν ὁ Μοργάν ἐλεύθερος εἰς κενὸν διάστημα δέκα περίπου βημάτων, καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχοντο οἱ χωροφύλακες, ἡγουμένου τοῦ μοιράρχου των.

(ἀκολουθεῖ)